

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 62. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649682478368/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

VII

Ruinen Regenstein. Skræderkonen. Rosstrappe. Vandring til *Alexisbad*.

Klokken fire om Morgenen vare vi paa Benene igjen, vore Brockenbouquetter sadde endnu ganske friske paa vore »Mützer«, en qvindelig Fører ventede udenfor, og saaledes droge nu, vi 6 *studiosi* ud af Byen til Ruinerne af det gamle Bjergslot *Regenstein*, der ligger tæt uden for Blankenburg. Marken stod i een Dug, det var det stærke Sollys, der fik Øinene til at løbe i Vand paa Græs og Blomster; vi gik gjennem en Allee af Kirsebærtræer, hoppede over den vaade Mark, i det vi lystigt, hver sang sin Vise. Fuglene toge Exempel af os, saa den hele Egn gjenlød af Studenter og Fugletrimulanter.

Vi stige nu op ad Klippen, hvis overste Top udgjør Ruinen af Slottet Regenstein; Muurværket er forsvundet, men Alt hvad der er hugget ind i Klippen selv, staaer som en mægtig Kjæmpe-Mumie og fortæller om gamle Tider, skjøndt det ikke kan sige et Ord. – Det var mig saa imponerende, saa stort, at jeg ikke selv ret vidste af det, før Blyanten bevægede sig i min Haand, og ridsede det kolossale Billede af i Dagbogen, jeg blev Tegner uden nogensinde at have faaet en Times Underviisning. Dybtneede laae Markerne, som Beed i en Kjøkkenhave, Bonden bag sin Plov var et Sneglehuus, der krøb hen ad Jorden. Kirken, der er hulet i Klippen, hvælver sig endnu fast i Aarhundreder, men den er kun en stor Hule, uden Form; Værelserne, hvor der havde været Sovesteder, er kun Fordybninger i Fjeldet, hvor den store Steenmasse hænger ud over Hovedet, vi kastede Stene ned i de dybe Brønde, og vare næsten tilsinds at gaae derfra, før vi hørte Falder.

»Dersom Stenene her kunde tale«, sagde jeg, »hvad vilde de ikke kunne fortælle os, at være skeet her, i den lange Tid fra Heinrich Faglefænger anlagte Borgen, til jeg kom fra Dannemark og saae dens Ruiner; da kunne vi vist give Bidrag til Wallensteins Historie og til Trediveaarskrigen; da skulde vi vist høre artige Historier fra Syvaarskrigen, og jeg kunne vist ogsaa faae Ideer til et eller andet ridderligt

Digt.« – Som jeg sagde det, nikkede Blomsterne rundt om med deres store Hoveder, og saae ret saa dumme og stolte ud derved, ligesom de vilde sige: »ja Du har Ret! ville vi tale, da skulle vi fortælle!« og saa vidste de dog ingen Ting, de vare alle Aars-Unger, alle skudt i Veiret, med deres Blomsterstængel, i dette Foraar.

Vi toge Plads høit oppe paa den øverste Spids af Fjeldet, der danner Kirkens Loft, og saae nu fornøiede ud i den vide Verden. Nede under os havde for Aarhundreder siden Messesangen tonet og Lamperne brændt om Madonnas hellige Billede; nu sadde vi, som profane Fugle, men dog uden at tænke noget Ondt derved, og sang Opera-Viser og sagde Vittigheder, saa godt enhver kunde. Jeg maatte fortælle om Danmark og om Havet – Havet, som det herlige Bjergland her ikke kjender; men hvorledes beskriver man Havet for Een, som aldrig har seet det? Jeg vidste intet bedre at ligne det med, end den store blaa Himmel, naar man kunde spænde den ud over den flade Mark til Horizontens Grændse, da vilde det være et Hav. Det lod, som de opfattede dette Billede.

Med Øie og Tanke ligesom inddrak jeg den vide Udsigt, her fra det gamle Bjergslots Ruiner. Jeg saae ned i Dybet og lukkede saa Øinene, naar jeg havde seet, for ligesom at prøve, om jeg havde opfattet den hele Dybde; men naar jeg atter aabnede Øiet og saae ned, var det dog langt dybere, end jeg forestillede mig, Udstrækningen til alle Sider rundt om var langt større end Erindringen kunde omfatte. Jeg gjennemgik det hele Billede Tanken eiede, og sammenlignede det saa med Virkeligheden. Kjøbsteder og Flækker reiste sig da rundt om paa den store Udstrækning, Bjergene med deres Skove, *Blankenburg* med sit Slot, og selv de smaae Menneske- og Dyr-Figurer dybt nede, traadte da stærkere frem. – *Regenstein* selv med sine snevrt Værelser, sammenstyrtede Brønde og Trapper, der kun førte fra den frie Luft op i det samme Element, fik, som et Billed for sig selv, sin egen Plads i min Erindrings Pantheon. Enhver Ruin staaer dog som et legemligt Kjæmpe-Epos, der flætter os tilbage i Tiden til andre Mennesker og andre Skikke; jo høiere Græsset voxer i Riddersalen, jo langsommere Floden glider over de omstyrtede Piller, des større Poesie finder Hjertet i dette Steen-Epos, engang vil Ruinen ganske forsvinde, selv de sidste Spor af *Regensteins* udhuggede Fjeldstykker ville smuldre og nedstyrte, men da vil Sagnet om Stedet leve længe endnu, ligesom endnu Erindringen om mangt et Værk af de Gamle, der aldeles er forsvundet.